

Emilien Simon

Forests and skies

CENTRALE
FOR CONTEMPORARY ART

box

Sint-Katelijneplein 44
1000 Brussel
www.centrale.brussels

Emilien Simon

Emilien Simon (geboren in Dinant, 1990) woont en werkt in Brussel. Hij bleef zijn artistieke praktijk binnen de zeefdruk workshop in Arba-Esa ontwikkelen voordat hij zijn onderzoek aan de Kask in mediakunst voortzette en verfijnde. Hij was onlangs laureaat van de Stad Brussel tijdens de Prix Médiatine 2019.

<https://definitivementpeut-etre.tumblr.com/>

Gesprek tussen Emilien Simon & Tania Nasielski

Audio-opname van 26.10.20 –

Spotify-link: 26.10.20 - Lien Spotify: <https://open.spotify.com/episode/5BPdSkAcqQQfXGuxWzUdZS>

T: Dag Emilien

E: Dag Tania

T: Hoe gaat het met jou?

E: Zeer goed! Beter dan met de wereld...

T: Schitterend, ik ben blij van je te zien vandaag.

E: Ik ook, eindelijk is het gelukt.

T: Inderdaad. We zullen het hebben over jouw tentoonstelling die, als alles goed gaat, eind november van start gaat in de CENTRALE.box. Een tentoonstelling waarvoor je de prijs van de Stad Brussel hebt gekregen in het kader van de Prix Médiatine. Samen zijn we tot de titel 'Forest and skies' gekomen. 'Forests', de bossen, verwijzen naar je klanksculpturen die vaak aan bossen doen denken. En 'skies' ofwel de hemels verwijzen naar de beelden van de hemel die je ons laat zien op de schermen. Je werkt met verschillende media: geluid, beeld, video en installaties. Wat kan en wil je ons vertellen over deze manier van werken, en over hoe het medium in kwestie telkens een herontdekking is van je werk?

E: Wat ik interessant vind aan de titel 'Forests and skies' is dat het aspect van het landschappelijke eraan. Het landschap is een behoorlijk klassiek gegeven. Iedereen weet wat het is, in termen van denkkader, zowel voor een schilderij als voor een scherm. Alleen is het kijken naar een schilderij of naar het scherm van een smartphone niet

altijd hetzelfde. En ik denk dat ik mij met de installaties in mijn werk vanuit het standpunt van het perspectivisme, tussen beide zaken in bevind. In die zin dat, wanneer je voor een scherm zit, je je voor een compleet ondoorgrondelijk proces bevindt en totaal niet begrijpt hoe deze mechanismen werken. Behalve dan als je kan programmeren en veel afweet van elektronica, rijst toch steeds de vraag 'Hoe komt het toch dat ik een afbeelding op mijn telefoon kan zien?'. Terwijl we dat met een schilderij niet meer doen, we vragen ons niet meer af wat het wil zeggen en hoe het tot stand is gekomen.

Met 'Forests and skies' wil ik iets brengen waarin men zich volledig kan onderdompelen en waarbij het geen kwestie is van een weergave op een scherm of een schilderij. Door gebruik te maken van gevoelsmatige fenomenen die terug te vinden zijn in het natuurlandschap, in de warmte of in beweging. In deze tentoonstelling maak ik gebruik van videoprojecties op een tv-scherm. En vertrekkende van dit scherm en van de frequentie van de video's, weerklinkt er geluid. Wat ik interessant vind aan mijn aanpak, is dat het landschap een zekere diepte krijgt. In tegenstelling tot een schilderij of een scherm, is de idee om een ruimte onder te dompelen in warmte, in beweging, in beweging die ontstaat door de warmte en in zichtbare frequenties van geluiden. En het is deze perspectivische insteek van de installaties die de tentoonstelling een materiële substantie geeft. Alle hulpmiddelen die ik inzet om deze installaties te maken, zijn eigenlijk niet bedoeld om kunst mee te maken. Zo gebruik ik bijvoorbeeld toneeltools. Maar toch hebben ze hun eigen poëtië en ontologie.

En wanneer we het hebben over het "overstijgen van media", dan gaat het

ook over de associatie van registers van voorwerpen waarbij een nieuwe zingeving tot stand komt. De voorwerpen zijn niet alleen de vectoren van een nieuwe betekenis, ze geven de tentoonstelling ook iets interactiefs.

T: Inderdaad, de reeds genoemde herontdekking van het voorwerp en van het medium die tot stand komt in de ruimte van de CENTRALE.box. Het uitgangspunt is om er een 'onderdompelende' immersieve installatie van te maken. Wat mij opviel toen ik jouw werk vorm zag krijgen in je atelier, is de poëtië die uitgaat van zeer eenvoudige elementen. Het beeld van het woud wordt opgeroepen met geassembleerde metalen staven die een sculptuur, een compositie vormen in de ruimte. En de hemel evoceer je met abstracte beelden op een tv-scherm, waarop we een soort van gekleurde lichtkrans te zien krijgen die moeilijk te identificeren is maar doet denken aan een regenboog of een olievlek die gekleurd wordt door de weerkaatsende zon. Stuk voor stuk elementen met een sterke poëtische uitstraling zonder dat het hun bedoeling was. En toch vergt het een zeer specifieke opbouw. Wat mij aansprak in jouw verhaal, is dat jouw kunst niet erg technologisch of digitaal is, het is bijna artisaan. Het scherm is een oud tv-scherm en het geluid is een vervorming tussen beeld en klank. En precies dat geeft jouw werk dat aspect van transformatie, van lichamelijke. Want ook de bezoeker ervaart een zekere onderdompeling, behoorlijk verrassend, in die mate zelfs dat men zich zal afvragen hoe dit kan? Kan je ons hierover iets vertellen of is dat jouw geheim recept?

E: Absoluut niet! Het zijn nieuwe of reeds gekende technologieën. En wat

ik interessant vind, is om er een zekere ontvankelijkheid voor te vinden. Zo ontstaan er onverwachte dingen en kan de aard zelf van deze media worden overstegen. Ik probeer aan te tonen dat er een interessante spanning kan ontstaan tussen het register van de voorwerpen waarover we beschikken en datgene wat ze kunnen produceren. Ik probeer een strategie te vinden tussen de gebruikswijze van het instrument en het fenomeen dat zal worden geproduceerd. Zoals een gloeilamp warmte voortbrengt, zullen de warmte en beweging of een video op een tv-scherm geluid voortbrengen door een zeer fundamenteel basismechanisme. Maar de video's staan allemaal op een digitale drager, dus gaan we over van het ene verhaal naar het andere, van de ene tijd naar de andere. Terwijl deze voorwerpen technisch gezien eigenlijk niet gemaakt zijn om onderling te communiceren met elkaar. Ze creëren hun eigen taal door zich te bevrijden van hun eigen conserverende aard.

T: Wie jouw tentoonstelling in de CENTRALE.box gaat bezoeken, zal dus effectief worden ondergedompeld in een installatie van klanksculpturen en videoschermen.

E: De tentoonstelling zal in feite één grote video- en klanksculptuur zijn. En dan zijn er ook de thermisch-kinetische sculpturen. Ik weet nog niet hoe de tentoonstelling zal worden opgesteld, maar ik denk dat het een behoorlijk zintuiglijk geheel wordt en iets om als het ware in te duiken. In die zin dat de bezoeker bij het binnenkomen meteen de lichtschakeringen zal zien die ik gefilmd heb en die de ruimte zullen innemen. En dan zijn er ook al die herhaalde motieven van voorwerpen die onderling communiceren. Terwijl men

eigenlijk niet kan weten of ze werkelijk met elkaar verbonden zijn of niet. Maar wat wel zeker is, is dat er een verband is in betekenis, in functionaliteit of in register de waaier aan de gebruikte voorwerpen. Want ik maak gebruik van licht, warmte, beweging en geluid. En ik observeer hoe je kleur kan maken met beweging, of hoe je geluid kan maken met licht, aan de hand van hulpmiddelen die ik stelselmatig ontwikkel. En het is absoluut niet vanuit een nostalgisch oogpunt dat ik oude tv-schermen gebruik. Het is nodig met het oog op mijn manier van werken, want ze hebben een lichamelijke en een vibratie die niet terug te vinden is bij de Plasmaschermen of touchscreens. Daar waar een schilderij zich beperkt tot het weergeven van een beeld, heeft mijn werk iets zintuiglijks. Het is bijna fysiek, je hebt het gevoel dat je in het schilderij rondwandelt, in plaats van ernaar te kijken.

T: We maken deel uit van het landschap.

E: Zo is dat.